

«Δέσποινα του κόσμου, ελπίς και προστασία των πιστών»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Παρασκευή 9 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου στο χωριό Άγιος Γεώργιος στη Δημοτική Ενότητα Δοβρά.

Την Κυριακή 11 Αυγούστου το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στον Εσπερινό και στην Παράκληση της Θεοτόκου και κήρυξε το θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Άγιο Γεώργιο:

«Τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον καί ἐπηρείας δαιμόνων ἐ-λαύ--νουνσαν, καί δέομαι διά παντός ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυ-σθῆ-ναι με».

Ἀνάμεσα στά πολλά χαρακτηρι-στικά πού ἀποδίδει στήν Παναγία μας ὁ ἱερός ὕμνογράφος καί ἀνά-με-σα στίς ἀναρίθμητες δωρεές γιά τίς ὁ-ποῖες τήν εὐχαριστεῖ ἀλλά καί τήν ἱκε-τεύει ὁ ἱερός ποιητής τοῦ Μι-κροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος, εἶναι καί αὐτό πού προ-έ--ταξα τῆς ὁμιλίας μου. «Τῶν πειρασμῶν δια-λύουσαν ὄχλον καί ἐπηρείας δαι-μόνων ἐλαύνουνσαν».

Ποιός ἀπό ἐμᾶς δέν ἔχει αἰ-σθαν-θεῖ στή διάρκεια τῆς ζωῆς του κά-ποιες φορές τόν πειρασμό νά τόν ἐνοχλεῖ, νά τοῦ σκοτίζει τόν νοῦ, νά τόν ἐμποδίζει στήν προ-σπά-θειά του, νά ἐπιχειρεῖ νά τόν παρασύρει σέ ἐπικίνδυνες ἀτρα-πούς;

Ὅλοι τόν ἔχουμε αἰσθανθεῖ, γιατί αὐτός εἶναι τό ἔργο τοῦ ἐχθροῦ τῆς ψυ-χῆς μας, αὐτός εἶναι ὁ διαρ-κῆς στόχος του, νά ἐπεμβαίνει στόν ἀγῶνα μας μέ σκέψεις, μέ εἰ-κόνες, μέ λόγια, μέ ἀνθρώπους, πού χρη-σι-μοποιεῖ ὡς ὄργανά του, καί νά μᾶς δημιουργεῖ ταραχή καί ἀνα-στά-τωση, ἀποσκοπώντας στό νά μᾶς ἀναγκάσει νά ἐγκαταλεί-ψουμε τόν ἀγῶνα μας καί νά γί-νουμε καί ἐμεῖς ἀκόλουθοί του.

Αὐτοί οἱ πει-ρασμοί μέ τούς ὁποί-ους ἐπιχειρεῖ νά μᾶς ἐξαπα-τήσει ὁ διά-βολος καί νά μᾶς ἀρπάξει ἀπό τήν ὁδό τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ μεγα-λύτερη δυσκολία τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος. Καί εἶναι ἡ μεγαλύ-τερη, γιατί δέν πρό-κειται γιά μία πάλη «πρός αἷμα καί σάρκα», ὅπως γράφει ὁ ἀπό-στο--λος Παῦλος, ἀλλά εἶναι μία σύγ-κρουση «πρός τάς ἀρχάς καί τάς ἐξουσίας τοῦ παρόντος κό-σμου».

Καί ἐπειδὴ οἱ ἀνθρώπινες δυνά-μεις μας εἶναι πεπερασμένες καί ἡ ἐμμονή τοῦ διαβόλου μεγάλη καί τά τεχνάσματά του ἀναρί-θμη-τα, ἔχουμε ἀνάγκη ἐκτός ἀπό τήν προσωπική μας προ-σπά-θεια, τή σταθερότητα καί τήν ἐμμονή μας στήν πίστη μας στόν Χριστό ἀλλά καί στόν ἀγῶνα μας, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό βοήθεια καί ὑποστή-ριξη.

Αὐτή τή βοήθεια καί τήν ὑποστή-ριξη ζητᾷ ὁ ἱερός ὕμνογράφος ἀπό τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Καί τή ζη-τᾷ ὄχι μόνο γιά τόν ἑαυτό του, ἀλ-λά καί γιά ὅλους ἐμᾶς πού καί ἀπό-ψε συγκεντρωθήκαμε καί πάλι στόν ἱερό αὐτό ναό γιά νά ψάλ-λουμε ἐνώ-πιον τῆς σεπτῆς εἰκόνας τῆς Πα-να-γίας μας τήν παράκλησή της καί νά τῆς ἐκφράσουμε μαζί μέ τήν εὐγνωμοσύνη καί τόν σε-βα--σμό μας καί ὅ,τι ἔχουμε ἀνάγκη, ὅπως τό κάθε παιδί ζητᾷ ἀπό τή μητέρα του νά τοῦ ἱκανοποιήσει τίς ἀνά-γκες του καί νά τοῦ χαρίσει ὅ,τι ζητᾷ.

Γιατί όμως ζητούμε αυτή τη βοή-θεια από τήν Παναγία μας και πώς είμαστε βέβαιοι ότι μπορεί να ικα-νοποιήσει τό αίτημά μας;

Τή ζητούμε, άδελφοί μου, από τήν Παναγία πρωτίστως γιατί ως άνθρωπος και εκείνη, όπως και έμεϊς, έστω και αν ήταν ή Μητέρα του Κυρίου, δοκίμασε στή ζωή της τήν κακία του διάβολου, πού στό πρόσωπο του Έρωδου, των Φαρι-σαί-ων και τόσων άλλων, έπιχει-ροϋ-σε να βλάψει τόν Υιό της και να άκυρώσει τή σωτηρία των αν-θρώπων, και τήν έκανε να αισθά-νε--ται και Έκείνη κάθε φορά μία δίστομη ρομφαία να διαπερνά τήν ψυχή της.

Ο δεύτερος λόγος για τόν όποιο άπευθυνόμεθα στήν Παναγία μας είναι ή μητρική της άγάπη. Γνωρί-ζουμε ότι ως στοργική μητέρα είναι πάντοτε πρόθυμη να σπεύσει προς βοήθεια των τέκνων της και όσων τήν επικαλοϋνται, και γι' αυ---τό σπεύδουμε και έμεϊς να ζητή-σουμε τή βοήθειά της.

Ο τρίτος λόγος είναι, γιατί ή Πα-ναγία μας έχει τή δύναμη και τή διάθεση να μάς βοηθήσει. Έχει παν-σθενή δύναμη για να έκπλη-ρώσει τό αίτημά μας, καθώς ο Υιός της τής τήν παραχώρησε ως δώρο για τήν άγάπη και τήν άφοσίωσή της, για τήν πίστη της και τήν καθαρότητα τής ζωής της.

Και ο τέταρτος λόγος για τόν όποιο άπευθύνουμε αυτό τό αίτη-μα στήν Παναγία μας είναι ότι ή Παναγία επιθυμεί δια-κα-ώς τή σω-τηρία μας· γι' αυτό και κάνει για χά-ρη μας ό,τι συμβάλλει και ό,τι μπο-ρεί να μάς όδηγ-ήσει μέ ασφά-λεια σ' αυτήν, άρκεϊ να τήν έπι-διώ-κουμε και έμεϊς και να τής τή ζητούμε.

Γι' αυτό, λοιπόν, άς καταθέτουμε πάντοτε στήν άγάπη τής Παναγίας μας αυτό τό αίτημα, έπαναλαμ-βά-νο-ντας τούς λόγους του ιεροϋ ύμνογράφου: «Των πει-ρα-σμων διαλύουσαν όχλον και έπη-ρείας δαιμόνων έ-λαύ--νουςαν, και δέομαι διά παντός έκ φθοράς των παθων μου ρυ-σθῆ-ναι με», και να πιστεύ-ου-με ότι ή Έπεραγία Θεοτόκος θά ανταποκριθεϊ στήν ικεσία μας και θά άπομακρύνει τόν άντικείμενο τής ψυχής μας και θά μάς άπαλ-λά-ξει από τήν επήρειά του και από τή φθορά πού αυτή προκαλεϊ, αλλά πάνω από όλα θά μάς χα-ρίσει τή σωτη-ρία.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ι. Μ. Αγ. Κυριακής:

«Δέσποινα του κό-σμου, έλπίς και προ-στα-σία των πιστων, μή μου παρίδης τήν δέησιν, τό συμφέρον ποιήσον».

Γιά άκόμη μία φορά μάς άξίωσε ή χάρη τής Πα-να-γίας μας να τής ψάλ-λου-με ύμνους ευχαρι-στίας και ικεσίας. Μάς άξίωσε να άτενίσου-με τή γλυκυτάτη και συμ-παθε-στά-τη μορφή της και να τής έμπιστευ-θοϋμε τά αισθήματα και τά

αϊτή-ματα τῶν καρδιῶν μας.

Γιατί ποιός ἀπό ἐμᾶς, ὅταν βρεθεῖ ἐνώπιον τῆς ἱε-ρᾶς εἰκόνοσ της, ὅταν τήν δεῖ ὡς Βρεφοκρα-τοῦ-σα στό τέμπλο τῶν ἱερῶν μας ναῶν ἢ ὡς Πλατυτέρα τῶν οὐρα-νῶν στήν κόγχη τοῦ ἱεροῦ Βήματος, δέν αἰ-σθάνεται ὅτι βλέπει ἕνα οἰκεῖο του πρό-σω-πο, δέν αἰσθάνεται ὅτι βλέ-πει τή δική του μητέρα; Καί ποιός, ἀλήθεια, ὅ-ταν τήν βλέπει δέν θέ-λει νά σπεύσει πρὸς αὐ-τήν, δέν θέλει νά τῆς μι--λήσει, δέν θέλει κάτι νά τῆς ἐκμυ-στη-ρευθεῖ, δέν θέλει κάτι νά τῆς ζη--τήσῃ;

Κανείς, γιατί ὅλοι ἔ-χουμε ἀνάγκη νά κα-ταφεύγουμε σέ κάποιον δικό μας ἄνθρωπο, πού γνωρίζουμε ὅτι δέν θά μᾶς ἐγκαταλείψῃ ποτέ καί γι' αὐτό μποροῦμε νά στηρίζουμε σ' αὐ-τόν τίς ἐλπίδες μας.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου στηρίζεται στήν ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα εἶναι ἡ δύ-ναμή μας γιὰ νά ἀγωνι-σθοῦ-με στό παρόν, ἀλ-λά καί γιὰ νά ἀντέξου-με τίς δυ-σκολίες καί τά προ-βλή-μα-τα πού ἀντι-με---τω-πί-ζουμε καθημερινά στή ζωὴ μας. Ἐάν δέν ἐλπί-ζουμε, δέν ἔχουμε λόγο νά προσπαθοῦμε, νά κο--πιάζουμε, δέν ἔχουμε λόγο νά οἰ-κο---δο-μοῦμε τή ζωὴ μας. Ἡ ἐλπίδα εἶναι τό μέλ-λον μας καί ἡ προο-πτι-κή μας, εἶναι τά σχέδια καί οἱ ἐπιθυμίες τοῦ κα-θε-νός μας, εἶναι οἱ πό-θοι καί οἱ λαχτάρῃς μας.

Καί ποιά σχέση ἔχουν ὅλα αὐτά μέ τήν Παναγία μας, ὥστε νά τήν ὀνομάζῃ ὁ ἱερός ὑμνογράφος ἐλ-πίδα τοῦ κάθε ἀν-θρώ-που;

Ἡ σχέση τῆς Πανα-γί-ας μας μέ τήν ἐλπίδα εἶ-ναι διπλῇ. Ἡ Πανα-γία εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, για-τί αὐτὴ ἔφερε στόν κό-σμο τόν Χριστό, ἡ ἔλευ-ση τοῦ ὁποίου ἔδω-σε προ-ο-πτική καί νόημα στή ζωὴ τοῦ ἀν-θρώπου, ἔδωσε ἐλπίδα.

Τί ἦ-ταν ὁ ἄνθρω-πος πρὶν ἀπό τήν ἔλευ-ση τοῦ Χρι-στοῦ; Ἦταν δέ-σμι-ος τῆς ἁ-μαρ--τίας καί τοῦ θανά-του. Ἦταν ἀπομα-κρυ-σμέ--νος ἀπό τόν Θεό, καί ἡ ζωὴ του ἦταν σάν αὐ-τὴ τοῦ Προ-μηθέα δε-σμώ--τη, τόν ὁποῖο περιγράφει ἡ ἐλ-ληνική μυθολο-γία. Ἡ σάρκωσις ὅμως τοῦ Χρι-στοῦ τοῦ ἔδωσε ἐλπίδα, γιατί ὁ Χριστός μέ τή σταύ-ρω-ση καί τήν ἀνάστασή του κατέλυσε τόν θάνα-το· γιατί μέ τήν ἐνανθρώπισή του ἀποκατέ-στη--σε τή σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό· γιατί μέ τή ζωὴ του ἔδω-σε νόημα καί πε-ριε-χόμενο καί στή δική μας ζωὴ· γιατί ὁ λόγος καί οἱ ἐντολές του δίδουν λό-γο στόν ἄν-θρωπο γιὰ νά ἀγωνίζεται· για-τί μέ τόν θάνατό του μᾶς χάρισε τήν αἰ-ώ-νια ζωὴ καί τήν αἰ-ώ-νια μακα-ριό-τητα.

Καί ὅλα αὐτά τά ὀφείλουμε καί στήν Παναγία μας, γιατί χάρη καί στή δική της συμμετοχὴ στό σχέ-διο τοῦ Θεοῦ, μποροῦμε νά ἐλπί-ζου-με καί νά ἀν--τλοῦμε δύναμη ἀπὸ αὐτὴν τήν ἐλπίδα.

Ἡ Παναγία μας εἶναι ὅμως ἡ ἐλ-πί-δα καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας γιὰ-τί ὅ,τι ζη-τοῦμε, ὅ,τι ἐπι-θυ-μοῦ-με, ὅ,τι ἔχου-με ἀνά-γκη, ὅ,τι ἀγωνιζό-μα-στε νά ἐπιτύχουμε, μπορεῖ νά μᾶς τό δώ-σει. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, γιὰ-τί τεί-νει πάντοτε εὐ-ή-κοο οὓς στά αἰτή-ματα τῆς ψυ-χῆς μας καί σπεύ-δει νά τά ἐκπλη-ρώ-σει ὡς στορ-γική μη-τέρα. Εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, γιὰτί μέ-σω αὐτῆς φθάνουν ὅ-λες οἱ ἱκε-σί-ες μας στόν Υἱό της καί εἶναι αὕτη πού ἐγγυ-ᾶ-ται ὅτι ὁ Χρι-στός θά εἰσακούσει τή δέησή μας. Εἶναι ἡ ἐλ-πί--δα μας, γιὰτί εἶναι ἡ ἐγγυή-τρια τῆς σωτη-ρί-ας μας· γιὰτί ὅποι-ος ἐμ-πιστεύεται τή ζωή καί τή σω-τηρία του στήν Πα-ναγία μας, ὅ-ποι-ος τήν χρησιμοποιεῖ ὡς πρέσβειρα καί μεσί-τρια τῆς ζωῆς του πρός τόν Υἱό καί Θεό της, ὅποιος μένει προσκολ-λη-μένος κοντά της, ὑπά--κουος στίς ἐντολές της, μπο-ρεῖ νά εἶναι βέ-βαιος ὅτι ἐκείνη θά τόν ὁδηγήσει μέ ἀσφάλεια στόν Υἱό της καί στή σω-τηρία του.

Δικαιολογημένα, λοι-πόν, ὁ ἱε-ρός ὑμνογράφος ὀνο-μά-ζει τήν Πανα-γία ἐλ-πί--δα του. Καί ὅπως δέν ὑπάρ-χει τίποτε γλυκύ-τε-ρο ἀπό τήν ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι, κατὰ τούς ἀρ-χαίους σοφούς, τό πιό γλυκύ πράγμα στή ζω-ή τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι προ--φανές, γιὰτί καί ἡ μορ-φή τῆς Παναγίας μας ἀπο-πνέει τόση γλυ-κύ-τη-τα· εἶναι προφανές, γιὰτί καί μόνο ἡ ἐπί-κλη-ση τοῦ ὀνόμα-τός της χαρίζει τόση ἀνά-παυση καί τό-ση εὐφρο-σύνη στήν ψυχή μας.

Γι' αὐτό ἄς μὴν ἀφήνουμε τόν ἑαυτό μας νά παρασύ-ρεται ἀπό τίς ψεύτικες καί μάταιες ἐλπίδες τοῦ κόσμου· ἄς μὴν τόν ἀ-φή--νουμε νά ἐμπι-στεύ-εται ἐκείνους πού μᾶς δη-μι--ουρ-γοῦν προσ-δοκί-ες καί μᾶς δί-δουν ὑπο-σχέ-σεις, στό τέλος ὅμως μᾶς ἐξαπατοῦν καί μᾶς ἀπογοη-τεύουν. Ἄς ἐμ-πιστευόμεθα μόνο τήν Παναγία μας, ἰδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ μοναχοί, διότι σύμφωνα μέ τή δική της ὑπόσχεση εἶναι αὕτη ἡ ὁποία θά πρεσβεύει ὑπέρ ἡμῶν τῶν μοναχῶν ἐνώπιον τοῦ Υἱοῦ της· εἶναι αὕτη ἡ ὁποία μᾶς ἀγα-πᾶ καί μεριμνᾶ πάντοτε γιά τό καλό μας. Ἄς ἐμπιστευό-μεθα τήν Παναγία μας πού δέν μᾶς ἀπογοη-τεύει ποτέ, ἐπαναλαμ-βά-νοντας καί ἐμεῖς τά λόγια τοῦ ἱεροῦ ὑμνο-γράφου: «Δέσποι-να τοῦ κό-σμου, ἐλπίς καί προ-στα-σία τῶν πιστῶν, μή μοῦ παρίδης τήν δέη-σιν, τό συμ-φέρον ποίη-σον».